

Prelāta vēstule (Februāris 2009)

Šī mēneša vēstulē Prelāts mums atgādina, ka mūsu neveiksmju un ciešanu savienošana ar Kristus Krusta upuri vienmēr nes augļus.

27.11.2010

Mani dārgie bērni, lai Jēzus sargā manas meitas un manus dēlus!

Lūgšana ir un vienmēr būs galvenais ierocis, lai panāktu dievišķo dāvanu – kristiešu vienotību. Mēs esam centušies to izmantot, īpaši pēdējās

nedēļās kristiešu vienotības oktāvas laikā, kas īpaši svarīgi ir šajā, Sv. Pāvilam veltītajā gadā. Opus Dei locekļi, kā ieteica Sv. Hosemarija, arī katru dienu lūdzas *pro unitate apostolatus*, lūdzot Dievu, lai tie, kas piesauc Jēzus vārdu un atzīst Viņu par Kungu, drīz varētu veidot vienu ganāmpulku ar vienu ganu.[1]

Tagad es gribu jums atgādināt, ka kopā ar lūgšanu visu mūsu apustulisko darbu, ietverot arī centienus veicināt kristiešu vienotību, jāpavada prieka pilnai un cildenai gandarīšanai, kas ciešāk vienos mūs ar Jēzu Kristu. Neaizmirsīsim, ka mūsu Kungs caur Krustu izpirka mūsu grēkus un pavēra ceļu, lai mēs varēt identificēt sevi ar Viņu.

Mūsu Tēvs mēdza atkārtot, ka *miesas mērdēšana ir „jutekļu lūgšana”*. [2] Mums ir jāmīl Krustā sistais Kristus un jādala ar Viņu mūsu mazās un

lielās neveiksmes -papildus mūsu brīvprātīgajai personiskajai grēku nožēlai - esot laimīgiem par iespēju līdzdarboties, kā Sv. Pāvils māca, Mistiskās Miesas augšanā: *„Tagad es priecājos savās ciešanās par jums, savā miesā papildinādams to, kas iztrūkst Kristus ciešanās, par Viņa miesu, kas ir Baznīca”*. [3]

Daudzviet cilvēki nesaprot ciešanu vērtību šķīstīšanā un līdzatpestīšanā, ja tās tiek pieņemtas un piedāvātas vienotībā ar Jēzu Kristu. Sv.

Hosemarija pārdomas vienā no Krustaceļa stacijām ir ļoti aktuālas: *„Valda tādas kā bailes no Krusta, no Kunga Krusta. Ir noticis tā, ka ir pasākts saukt par krustiem visas nepatīkamās lietas, kas dzīvē atgadās, un cilvēki neprot nest tās ar patiesu jēgu un apziņu kā Dieva bērni, stāvot pāri šai pasaulei. Viņi pat sākuši nojaukt tos krustus, kurus mūsu senči uzstādījuši ceļa malās...! Līdz ar*

***Jēzus Ciešanām Krusts pārstāja
būt par soda simbolu, lai
pārvērstos par uzvaras zīmi.
Krusts ir Glābēja emblēma: in quo
est salus, vita et resurrectio
nostra. Tur ir mūsu veselība, mūsu
dzīve un augšāmcelšanās.”[4]***

Es jūs aicinu vairāk iedziļināties šo vārdu nozīmē, īpaši nākošajās nedēļās, kad mēs gatavojamies svinēt 14. februāri, kas ir pateicības diena sakarā ar divu Opus Dei dibināšanas notikumu gadadienu, un arī šī mēneša pēdējā nedēļā, kad sākas Gavēņa laiks. Vienmēr, atceroties šos dibināšanas brīžus - apustulisko aktivitāšu sākšanos Darbā ar sievietēm 1930.gadā un Svētā Krusta priesteru apvienības dibināšanu 1943.gadā -, mūsu Tēvs bija pilns pateicības Dievam. Sv. Hosemarija saskatīja īpašu dievišķās apredzības zīmi faktā, ka šie divi notikumi Darba vēsturē ir saistīti ar vienu datumu, kaut dažādos gados.

No vienas puses viņš tajā saskatīja norādi uz tik būtisko vienotību starp dažādiem Dieva Tautas locekļiem, kas veido Darbu. Tajā pašā laikā Sv. Hosemarija saprata ar jaunu skaidrību, ka Krustā sistajam Kristum ir jāvada visas un katra Opus Dei biedru aktivitāte. 1931.gada augustā mūsu Kungs bija licis viņam saprast, ka Viņš vēlas, lai Dieva vīrieši un sievietes ar savu svētdarīto un svētdarošo profesionālo darbu liktu Krustu visu cilvēcisko aktivitāšu centrā. Šī Dieva vēlēšanās tika apstiprināta 1943.gada 14.februārī, kad - kā mūsu Tēvs sacīja – ***Mūsu Kungs gribēja kronēt viņa Darbu ar Svēto Krustu.***

Dzīlā teoloģiskā, garīgā un apustuliskā savstarpējā izpratne laju un priesteru starpā,

kas kopš paša sākuma raksturīga Opus Dei, saņēma juridiski atbilstošu statusu, kad pāvests Jānis Pāvils II

pasludināja to par personālo prelatūru. Pateiksimies Svētajai Trīsvienībai par šīs organiskās priesteru un laju sadarbības spēku Baznīcas misijā *pro mundi vita*,[5] pasaules pestīšanā.

Atsaucoties uz šīm gadadienām, Sv. Hosemarija reiz teica: ***Es domāju, ka Opus Dei būs tikai vīriešiem. Nav tā, ka es nemīlētu sievietes. Man ir liela mīlestība pret Dieva Māti; es mīlu savu māti un visas jūsējās; es mīlu visas manas meitas, kas ir Dieva svētība viscaur pasaulei. Bet līdz 1930.gada 14.februārim man nebija doma, ka sievietes būs Opus Dei, lai gan manā sirdī bija liela vēlme izpildīt Dieva Gribu visā. Kad es beidzu celebrēt Svēto Misi tajā dienā, es jau zināju, ka mūsu Kungs gribēja sieviešu nodaļu. Vēlāk, 1943.gada 14.februārī, Viņš vēlējās kronēt savu celtni ar Krustu - Svētā Krusta priesteru apvienību.***[6]

Un vēršoties īpaši pie Darba
sievietēm, viņš piebilda: „***Manas
meitas, jums ir priesteriskā
dvēsele. Es saku jums līdz ar Sv.
Pēteri: vos autem genus electum,
regale sacerdotium, gens sancta,
populus acquisitionis(1 Pēt, 2:9).
Jūs esat izredzētā cilts, ķēnišķīgā
priesterība, svētā tauta.... Un bez
tam - jums ir īpaša privilēģija, jo
Dievs izvēlējās sievieti par Savu
Māti: mūsu Svēto Māti Mariju
mūžam Jaunavu, kas palika
Krusta pakājē stipra un mīlestības
pilna. No viņas mēs mācāmies
piedalīties līdzatpestīšanā (...).
Dedzīgi pielūdzot Dievu, gandarot,
pateicoties Viņam, lūdzot Viņu, jūs
pabeigsiet to, kas iztrūkst– kā Sv.
Pāvils saka – Kristus ciešanās: et
adimpleo ea quae desunt
passionum Christi in carne mea
pro corpore eius, quod est Ecclesia
(Kol 1, 24). Un mūsu Kungs, kas,
atceroties līdzību, ir dievišķais
Sējējs, ņem jūs savās asiņojošajās***

***rokās kā divas sauļas kviešu; viņš
saspiež jūs un izkaisa gaisā, lai jūs
iesētos visā zemē. Jūs esat Dieva
svētība. Jūs esat Dieva auglība. Un
ar Viņa palīdzību jūs varat
visu.”[7]***

Priesteriskā dvēsele, kas mūsos
iedvesta caur Kristību un
Iestiprināšanu, piemīt visiem
kristiešiem. Dievs gribēja, lai tā
vienmēr būtu aktīva visos, gluži kā
cilvēciskā dvēsele, kas ar savu spēku
ik brīdi sūta impulsus visām
ķermeņa daļām. Vienmēr turēsim
dzīvu šo priesterības garu, kam ir
jābūt kā mūsu sirdspukstiem -
garīgam impulsam, kas ved uz
vienotību ar Krustā sisto un
augšāmcēlušos Jēzu. Vēlēsimies būt
vienmēr pilnīgā Viņa rīcībā, kalpojot
par instrumentiem dvēseļu
pestīšanai. Kāds iespaids Svētajam
altāra Upurim ir uz tavu dienu, tavu
darbu, tavu brālību, tavu apustulātu?
Vai ar katru dienu pieaug tava

mīlestība uz mūsu Kunga Ciešanām?
Vai jūti savā dvēselē vajadzību pēc
grēku nožēlošanas?

Manas meitas un dēli, tieši šajā
mēnesī mūsu Tēvs, dalot Sv.
Komūniju mūķenēm Sv. Elizabetes
baznīcā, ar dedzīgu mīlestību teica
mūsu Kungam: „***Es Tevi mīlu vairāk
kā viņas***”. Un viņš dzirdēja šo
spēcīgo dievišķo ‘pārmetumu’:
„***Mīlestība ir darbi, nevis skaisti
vārdi***” [8]— aicinājumu neapsīkt
lūgšanā un gandarīšanā, kas jau
pildīja viņa dvēseli.

To pieredzi, kas bija Svētajam
Pāvilam, vīram, kurš bija iemīlējies
Krustā un pilns dedzīgas vēlēšanās
glābt pasauli, ir jāpārņem visiem
ticīgajiem. Šī Apustulim Pāvilam
veltītā gada laikā pāvests Benedikts
XVI to ir bieži uzsvēris. „**Svētajam
Pāvilam**”, sacīja Pāvests kādā
uzrunā, „**Krusts nozīmē prioritāro
pamatu cilvēces vēsturē; tas ir**

viņa teoloģijas centrālais punkts, jo runāt par Krustu nozīmē runāt par pestīšanu, kas kā žēlastība dota visām radībām. Kristus Krusta tēma kļuva būtisks un prioritārs elements Apustuļa sludināšanā.[9]

Sv. Pāvils, lai kur arī ietu, nekad nemitējās sludināt Krusta nepieciešamību, pat ne tādās pilsētās kā Korinta, kur valdīja izteikts hedonisms. Liksim vērā šo konkrēto piemēru, kuram mums visiem vajadzētu sekot, īpaši šajos laikos. Nebaidoties par to, ko cilvēki varētu padomāt, Sv. Pāvils sludināja: „*Jo tiem, kas iet pazušānā, mācība par Krustu ir neprātība, bet tiem, kas tiek pestīti, tas ir, mums tā ir Dieva spēks (...). Dievam labpatika ar neprātīgu sludināšanu pestīt tos, kas tic. Jo arī jūdi prasa zīmes, un grieķi meklē gudrību, bet mēs sludinām Kristu, Krustā sisto, kas jūdiem ir apgrēcība, bet grieķiem neprātība*”.[10]

Šodien tāpat kā vienmēr ir neatliekama vajadzība, lai cilvēki šīs patiesības dzirdētu izteiktas skaidros vārdos, kas tajā pašā laikā ir optimisma, iedrošinājuma un cerības pilni. **„Apustulis grib atgādināt ne tikai korintiešiem vai galatiešiem, bet arī mums visiem, ka Augšāmceltais vienmēr ir Tas pats, kurš bija Krustā sists. Krusta "piedauzības akmens" un "neprāts" ir tajā apstākļi, ka tieši tur, kur šķiet nav nekā cita kā neveiksme, sāpes un sakāve, tur sava spēka pilnībā ir Dieva neierobežotā mīlestība. Krusts ir mīlestības izpausme, un mīlestība ir īsts spēks, kas atklājas tieši šajā šķietamajā vājumā”.**[11]

Mīlestība uz Kristu ir pamatā Saula pārdabiskajam spēkam, ar kuru viņš kristīgo vēsti nesa visai pasaulei. **„Daudzi Pāvilu attēlo kā strīdīgu cilvēku, kas labi prata likt lietā savu vārdu zobenu. Patiesi -**

**Apustuļa ceļojumos netrūka
disputu. Viņš nemeklēja virspusēju
harmoniju(...). Patiesība viņam
bija pārāk svarīga, lai upurētu to
ārēju panākumu dēļ. Viņam
Patiesība, ko viņš piedzīvoja,
sastopoties ar Augšāmcēlušos, bija
cīņu, vajāšanu un ciešanu vērta.
Bet visdziļāk viņu motivēja fakts
būt Jēzus Kristus mīlētam un alkas
darīt zināmu šo mīlestību citiem.
Svētais Pāvils bija cilvēks, kas bija
spējīgs mīlēt, un, tikai
pamatojoties uz to kā centrālo
punktu, ir iespējams izskaidrot
visu, ko viņš darīja un cieta. Viņa
sludināšanas pamatkonceptijas
var saprast tikai balstoties uz šo
pamatu.[12]**

Šajās rindās meistarīgi ir aprakstīts
tas priesteriskās, apustuliskās
dvēseles virzītājspēks, ko mums
visiem mūsos jāveicina. Tie ir kā
Apustuļa vārdu atbalss: *caritas*
Christi urget nos,[13] Kristus

mīlestība mūs skubina. Un vēl šajos vārdos: „*Jo kad es sludinu evaņģēliju, tas nav man par godu, bet tas man nepieciešami jādara. Bēdas man, ja es evaņģēliju nesludinātu!*”[14] Dedzīgā vēlēšanās uzticīgi sekot Kristus baušļiem - tiem pašiem, ko saņēmuši visi kristieši - skubināja Pāvilu nenogurstoši būt ceļā un sludināt par Jēzu, neievērojot grūtības un upurus, kurus prasīja viņa misijas izpildīšana.

Tā pati vēlēšanās skubināja pirmos kristiešus. „***Viņi visi***”, atgādināja Sv. Hosemarija smagas reliģiskās vajāšanas brīdī, „***devās ceļā, lai ar savu skaidrību attīrītu drūmos un netīros pagānu pasaules ūdeņus (...). Romiešu sabiedrība pārsteigta redz, kā jauni vīri, stipri miesā un dvēselē, kļūst jaunās ticības apustuļi. Viņi nav nošķīruši sevi no pasaules, ne arī atšķiras no citiem kādā citā veidā kā tikai ar vibrējošo gaismu, kas***

***deg viņu sirdīs. Romiešu
sabiedrība līdztekus sāk redzēt, ka
jaunavas no patriciešu un plebeju
ģimenēm izvēlas kronēt savu
nevainību ar gandarīšanu.
Pamazām tā sāk pamanīt
nepārtraukta un neatlaidīga
apustulāta iedarbību, kas
pārbagāts ar cildenumu un
uzupurēšanos. Svētku kņadā,
amfiteātros un izlaidīgās dzīrēs
ar katru reizi Kristus balss
ieskanas aizvien dzirdamāk”.[15]***

Jā, manas meitas un dēli: tikai Jēzū
Kristū mēs atrodam pamatu mūsu
kalpošanai cilvēkiem, par kuru mēs
vēlamies, lai tā kļūtu aizvien
intensīvāka un dedzīgāka. Ja mēs
tāpat kā Sv. Pāvils iemīlējamies Viņā
„neprātīgi”, tad nekādi šķēršļi vai
grūtības, ne ārējas, ne iekšējas nevar
kavēt mūsu apustulātu. Pārdomāsim
citus Sv. Hosemarija vārdus: ***No
kurienes Sv. Pāvils smeļ šo spēku?
Omnia possum in eo qui me***

confortat! (Fil 4,13). Es varu visu, jo vienīgi Dievs dod šo ticību, šo cerību, šo mīlestību. Man ir ļoti grūti ticēt pārdabiskai apustulāta efektivitātei, ja tas nav balstīts dzīvē, kas ir pastāvīgās attiecībās ar mūsu Kungu, un ja šīs attiecības nav šīs dzīves centrā. Jā, tieši tur – mūsu darbā, mūsu mājās vai uz ielas ar visām mazām vai lielām problēmām, kas rodas katru dienu. Tieši tur neviss kur citur, bet ar sirdi pie Dieva. Tad cilvēki mūsu vārdos, mūsu rīcībā, un pat mūsu trūkumos sajūtīs bonus odor Christi(2 Kor2, 15), Kristus labo smaržu, kas citiem noteikti ļaus pamanīt: „Lūk, kristietis.”[16]

Arī šī mēneša 19.datums ir īpaša diena, kurā mūsu mīļotais Don Álvaro svinēja sava Svētā dienu. Sekosim šī Dieva kalpa piemēram, kura sirdī tik dziļi bija iesakņojusies dedzība glābt dvēseles. Lūgsimies, lai

iter viņa kanonizācijas process virzītos ātri uz priekšu. Nekādā veidā negribēdami aizsteigties priekšā Baznīcas spriedumam, mēs esam pārliecināti, ka viņa tikumu varonības atzīšana būs pamudinājums daudziem cilvēkiem nolemt „*pārvērst ikkatru savas dzīves mirkli un situāciju izdevībā mīlēt un kalpot Jēzum Kristum un Viņa valstībai*”.[17]

21. februārī man būs prieks piešķirt diakonātu diviem asociētiem jūsu brāļiem. Es dzīvi atceros Sv. Hosemarija kvēlo vēlēšanos uzticēt šo kalpojumu saviem dēliem - asociētiem. Viņš pats nepiedzīvoja to, ka tas kļuva par realitāti, bet viņa lūgšanas un gandarīšana sasniedza Debesis, un jūs varat būt droši, ka jūs esat – mēs visi esam – viņa lūgšanu, kurās viņš turpina par mums lūgt debesīs, un tās augstsirdīgās un prieka pilnās gandarīšanas, ko viņš praktizēja savas dzīves laikā, auglis.

Vakar Svētais Tēvs Benedikts XVI
pieņēma mani privātā vizītē. Nevaru
nepievienot vēstulei šīs rindas, lai
iedrošinātu jūs būt vēl pateicīgākiem
par viņa lielo mīlestību un interesi,
un viņa tēvišķo svētību visiem
Prelatūras cilvēkiem un
apustuliskajiem darbiem. Lūgsimies
daudz par viņu, viņa darbu un
nodomiem.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Romā, 2009. gada 1. februārī.

1. Sal. *Jņ* 10, 16.

2. Sv. Hosemarija, *Kad Kristus iet
garām*, Nr. 9.

3. *Kol* 1, 24.

4. Sv. Hosemarija, *Krustaceļš*, Otrā
stacija, 5.punkts.

5. *Jņ* 6, 52.

6. Sv. Hosemarija, *Sprediķu* piezīmes, 11-VII-1974.

7. *Turpat*.

8. Sal. Sv. Hosemarija, *Ceļš*, Nr. 933.

9. Benedikts XVI, Uzruna vispārējās audiences laikā, 29-X-2008.

10. *1 Kor* 1, 18-23.

11. Benedikts XVI, Uzruna vispārējās audiences laikā, 29-X-2008.

12. Benedikts XVI, Svētā Pāvila gada atklāšanas sprediķis, 28-VI-2008.

13. *2 Kor* 5, 14.

14. *1 Kor* 9, 16.

15. Sv. Hosemarija, *Sprediķu* piezīmes, 26-VII-1937.

16. Sv. Hosemarija, *Dieva draugi*, Nr. 271.

17. Sal. Lūgšana privātai lietošanai
Dieva kalpa Alvaro del Portiljo
godam.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-
vestule-februaris-2009/](https://dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-februaris-2009/) (6.08.2025)